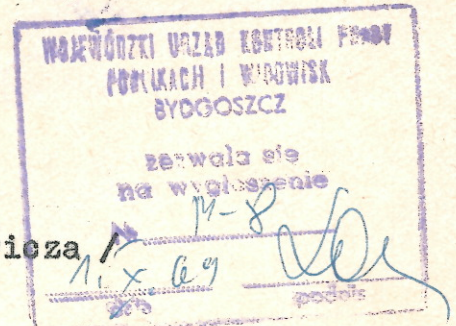

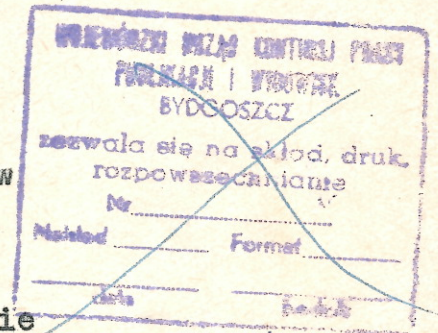
DIALOGI LIRYCZNE

/wiersze Adriany Szymańskiej
i Zdzisława Polsakiewicza

ON: Tak cicho jakby w locie znieruchomiał ptak
tak cicho, że krzykiem wniebogłosy rozlega się ledwo
rozohylający się pęk
tak cicho że nawet kamień wypowie swe odwieczne milczenie
tak cicho jakby wszystkie słowa nagle wyrzekły się głosu
tak cicho mnie przenikasz
jak ogień lub woda

ONA: Jakimże słowem przywołać cię znowu
odwykłego na wieki od ziemskich rozgwarów
trzeba by słowa jak niebo otworzyć

trzeba z powietrza, które głos twój niesie
niedosłyszalnie w echa coraz wyższe
wyłapać choćby szmery twoich westchnień
i we własny oddech zwolna je wyciszyć

a może iść tylko tobie na spotkanie
drogą która w błękit i biel cię wyniosła
i twoim skroniom nigdy nie wieńczonym
przypiąć gałązkę szarych ziemskich ostów

ON: Tak bliska jesteś opisanie ciebie jest niemożliwością
z braku perspektywy

Widzę i nie opisuję
i tylko poszczególne tve rysy gesty słowa i uśmiechy
także łzy także całe ciało w swojej nieopisanej piękności
przenikają mnie do zupełnej niemocy z braku tohu
i tylko zwinność twoich rąk już z daleka wywołuje czułe drżenie
we mnie
usta nim wypowiedzą cokolwiek domagają się chwili wiecznego
milczenia w pocałunku
kiedy płaczesz jestem jak matka ludzka bolesna

jeden uśmiech a cały świat staje na głowie z radości
ale na każdy bolesny skurcz twego serca
moje serce na alarm bije w odpowiedzi

ONA: Zadmowiłeś się już wygodnie w każdym moim geście spojrzeniu
zapomnieniu
umiesz odliczać kolejno wysokości mego głosu nie licząc się
ze słowami
przemierzasz wzdłuż i wszerz moje ciało, dłonie powieki nie
dotykając nawet strun płaczu nawet gniewu miłozenia zaledwie
nawet oddechu mojego nie dosłuchujesz się w ciszy jakbym była
jedynie powietrzem lecz tym nieodzownym do życia tylko
przejrzystością powietrza

ON: Niewymyślnona bo istniejesz w przestrzeni i czasie
jedyna posiadłość moich dłoni
nieskończonością jesteś mojego pragnienia
że mógłbym cię nazywać wszystkimi stronami świata
wszystkimi kwiatami rodzajami zwierząt dzikich i łagodnych
mądrości Wschodu o złoto Bizancjum
harmonio Grecji pożarze Sahary
śniegu północy gdzie zagadką róża
o sama różo a już różo wszechobecna
o sarno ale zaraz z pieśni nad pieśniami
ty ciepło mojej ręki wędrującej po tobie jak po coraz nowych
nieodkrytych jeszcze miejscach świata
Ty która jesteś

ONA: A ja czepiam się nadal twoich rzesz szeszywanych coraz uparciej
w cień źrenic
twoich palców nawijających wprawnie moje spojrzenia w bezradne
zapatrzenie
twoich stóp odmierzających przestrzeń od ciebie do mnie
tak bezbłędnie że już nie wiadomo skąd i którędy dochodzi się
do siebie
twoich warg z których każda przeciąga się leniwym łukiem nie
dopowiadając do końca tych słów na które czekam wciąż jak na
strzały celne i czułe a które czyżby już wszystkie ciebie odbiega

ON: Więc gdybym kiedyś odszedł to przygarbiony i oszroniony jakby

ON: już nie tylko moje i twoje życie ale całe galaktyki położyły mi
na ramionach i głowie ten nieznośny ciężar swej starości
i odwieczne srebro swoich gwiazd
i wszystkie miejsca w których byliśmy razem i te w których
tylko pragnęliśmy być
zajęłyby we mnie puste obszary twojej niespełnionej obecności
i już bym musiał nosić jak winę to wszystko
i przed każdym nowym widokiem mrużyć oczy nie od nadmiaru
światła lecz przed wieczną mgłą melancholii
i gdziekolwiek o każdej porze jeśli tylko ciepłe krople
spłynęłyby po policzkach to czy przekonają mnie że to deszcz
że to deszcz jedynie
Więc gdybym nawet odszedł i gdybym zamknął oczy przez które
wślizgnęłaś się we mnie zwinnie i bezpowrotnie nie wiedząc sam
czy tak zapatrzyłem ciebie czy zapamiętałem.
Ty jeśli poproszę siądziesz znowu koło mnie
z tym uśmiechem tylko dla mnie przeznaczonym
choćbym ci nie już nie umiał powiedzieć

ONA: Więc gdy odmawiasz mi słów raz na zawsze wybranych z wielu
dla nazywania rzeczy niepojętych myślą o tych innych, którzy
wypowiadali je kiedyś nadaremnie
i o ich oczach otwartych na moje ciało zamknięte dla nich
od pierwszego dotyku
i jeszcze o pewnych dłoniach smuklejących z takiego
oddalenia że nieuchwytnych w zapamiętaniu nawet
A właściwie o twoich dłoniach myślę dotykających
dziewczęcych ud

ON: W innych kobietach szukałem ciebie nadaremnie
oddanie w innych oczach było jedynie zapowiedzią wniebowstąpienia
w oddaniu twoim
Od ilu to lat szłaś przez moje marzenia płochliwa że najślabszy
oddech mógłby ciebie zdmuchnąć
i w palcach czułem już dotyk o twoim imieniu
Moja przeszłość grzebana ~~trzykrotnie~~ tylokrotnie odradza się
tylokrotnie poprzez światło twojej młodości
więc jeśli i tamte z dawien daleka odpamiętniają się znowu
to jakby odmłodzone o twoją dziewczęcą urodę
Teraz już w jedności swojej jesteś moim wszystkim co było
i co jest.

I co będzie Pytam
Tylko ty odpowiedzieć potrafisz

ONA:

Trzeba z powietrza które głos twój niesie
niedosłyszalnie w echa coraz wyższe
wyłapać choćby szmery twoich westchnień
i we własny oddech z wolna je wyciszyć

A może iść tylko tobie na spotkanie
drogą która w błękit i biel cię wyniosła
i twoim skroniom nigdy nie wieńczonym
przypiąć gałązkę szarych ziemskich ostów

ON:

Jak niewidomemu oddałaś mi swoje spojrzenia bym przez nie
w przyszłość wybiegał
Ale oboje teraz jesteśmy krótkowidzami i biegnąc potykamy się
o byle kamień
i tylko z wielkim trudem przekraczamy coraz dalej granicę
naszej ledwo widocznej tajemnicy
i tylko nasza miłość chroni nas przed ostatecznym upadkiem
żeby nie leżeli ^{siemy} ~~maxxiemix~~ niemi

już odwykli...